Олесь Ільченко. Пастка для ґеймера

Присвячую синові Владу

Глава1

КЛАС

Юля невдоволено глянула на стелю класу і сказала наче сама до себе: "Многа букаф!" Тоді звичним рухом відкинула русяве волосся з лоба, закрила підручник, зиркнула у вікно, де зелена вже гілка погойдувалася під теплим, майже літнім вітром, — і зітхнула.

— Між іншим, — озирнулася до неї вродлива, гарно вбрана Марта, пильно вглядаючись великими блакитними очима, — "олбанською мовою" вже не розмовляють — не модно!

— Ти, звичайно, великий знавець моди, але звідки ти знаєш, що слід говорити, а що — ні? — примружилася Юля.

Марта хотіла було щось відповісти, але до класу ввійшла Таня, і всі вражено замовкли. Дівчина зробила собі нову зачіску й пірсинг — тепер у неї в лівій брові сяяла блискуча срібна сережка. Таня, ні на кого не завертаючи уваги, пройшла і сіла на своє місце. Першою не витримала Марта.

— Дехто хоче бути дуже схожим на справжніх емо… — почала вона. — А справжні емо з нашої школи вчаться у випускному класі.

— Круто! — захоплено звернувся до Тані Стас. — Це ти… Тобі сестра допомогла?

— Умгу… — нарочито байдуже пробурмотіла Таня.

— А правда, що твою сестру минулої п’ятниці якісь гопники мало не побили? — допитувався Стас.

— Правда, — тихо відповіла Таня. — Я хочу їй допомогти…

— У бубон треба бити таких, і край! — насупився Сашко.

— Тобі аби бити! — зиркнула на нього Марта, — ти що, найкрутіший?

— Ну чому ти, Марто, завжди до всіх чіпляєшся? — Артем, не поспішаючи, вийняв з рота жувальну гумку. — Спокійною треба бути, спокійною… Ніхто ж нікому не заважає…

— А чому він весь час каже: "Бити, бити…", — скривилася Марта. — Може, мені неприємно?

— Іноді варто і врізати, — так само повагом додав Артем. — Тим паче, коли лізе ота кінчена гопота…

Лише Василь мовчки поглядав на Таню.

— Учитель! — раптом неголосно, але виразно сказала Юля, і всі знехотя зайняли свої місця.

* * *

Після уроків мало не всі дівчата й деякі хлопці обговорювали вчинок і новий вигляд Тетяни. Після того, як її намагалися присоромити вчителі, Таня почувалася мало не героїнею. Дівчата — скажімо, Марта і її подружка Софійка, трималися думки, що пірсинг — то просто спосіб привернути до себе увагу. А ось Юля і Оля були переконані, що Таня

висловила таким чином підтримку своїй сестрі з одинадцятого класу. Стас сказав, що вона стала страшенно кльовою, а Сашко заявив: уже в десятому класі він піде бити всіх "гопів і скінів". З ним погодився й Вова.

Відтак декілька однокласників посунули до найближчого кіоску. Хлопці й дівчата накупили чіпсів, вищий за всіх Вова спромігся придбати пиво, а Марта промуркотіла, що "сигарети в неї завжди з собою". Компанія попрямувала до найближчого скверу, в той його закуток, куди рідко заходили пенсіонери й мами з маленькими дітьми. Дві лавки, одна навпроти одної, немов чекали на галасливий гурт. Покидавши портфелі й наплічники, дістали чіпси, а Володя відкоркував пиво.

Артем приклався до пива також, а природжений артист Петрик почав зображати якогось американського комедійного актора, повторюючи, мов папуга: "А... ч-чоловік-молекула! А... ч-чоловік-молекула!" Компанія, дивлячись на його гримаси, реготала, як навіжена, а Оля, також сміючись, поміж тим уважно, вивчаючим поглядом позирала на Вову.

Василь жував чіпси і думав про щось, не звертаючи особливої уваги на інших. Софійка з Юлею перешіптувалися, дивлячись на Сашка...

Тут Сашко, зауваживши погляди дівчат, вийняв із портфеля м’ячика й заходився показувати дива гри сокс. Він настільки майстерно і тривалий час підкидав ногою м’ячика, копаючи його так і сяк, що всі здивовано принишкли.

— Вау! — нарешті не витримала Марта, вийняла сигарету з рота й картинно пустила дим вгору. — Коли це ти встиг навчитися такого?

— Замість нидіти над підручниками, як каже мій брателло, — усміхнувся задоволений Сашко, — я справою займаюся.

— Де купив? — по-діловому звернувся Вася.

— Розкажу, — кивнув Сашко. — І сайти можу підказати, де описані правила й розкриті деякі секрети гри. Але завважте: покарання за невправну гру, за те, що впустиш м’яча — добрячий підсрачник!

— Що? — здивувалася Марта.

— Піддупник, кажу! — засміявся Сашко.

— Прикольно! — зачудовано дивився на м’ячика Артем.

— А то! — Оля завважила це таким тоном, наче сама навчилася цієї гри.

— Так, круто, — погодилася Софійка. — Треба й собі купити! Зкомунячити бабки у домашніх скупердяїв — і купити!

— А я тобі підкажу один сайт із суперфорумом, — обміркувавши щось, Вова глянув на Сашка. — Кайфовий і несподіваний…

— Окей, — погодився Сашко, — а що там на ньому?

— Потім розповім, — Володя, вочевидь, не хотів говорити про це при всіх.

Петрик, знаний витівник і бешкетник, знайшов кілька пакетиків з-під соків. Вочевидь, якась неохайна істота, замість кинути їх до урни зі сміттям, просто залишила валятися під лавкою. Судячи з широкої усмішки Петрика і його сяючих очей, він одразу збагнув, як черговий раз розважити всіх. Виклавши рядочком пакети, він по черзі скакав на них, і вони вибухали з характерним звуком хлопавки, лякаючи бабусь, що проходили неподалік. Хлопці на це шалено реготали, а дівчата всім своїм манірним виглядом показували, що не сприймають таких розваг. Марта навіть демонстративно звела очі догори, голосно прошепотіла:

"О, Матка Боска!" — і похитала головою. А Софійці витівки Петра завжди подобалися. Ось і зараз вона сміялася чи не голосніше від хлопців, а тоді поцілувала "винуватця" в щоку, від чого той почав стрибати довкола лавочок точнісінько, як цапок, чим іще дужче розсмішив приятелів.

— А у Влада з "А" класу, — я його запитувала якось, — аж тридцять улюблених груп! — несподівано сказала Юля. — Я не уявляю, як таке може бути! Не три, а тридцять!

— На смак і колір, як кажуть, усі фломастери різні, — філософськи завважив Артем. — Кому що подобається. Йому, мабуть, подобається все... А я вибираю пісні й групи за текстами. Якщо текст вставляє, ще й музика гарна — тоді все окей. Класний Rammstein, щось останнім часом пре від нього, ну і вся рок-альтернатива — це воно!

Усіх "пробило" висловитися і друзі говорили, перебиваючи одне одного.

— А моя улюблена група — Queen, — заявила Марта. — І взагалі, можна слухати все, крім репу й попси.

— Ну, не скажи... — засумнівався Вова. — Кожен вільний слухати те, що йому подобається.

— А я конкретно підсів на Led Zeppelin, Queen і Scorpions, — кинув Вася. — Рок старої школи... Клас!

— Блін, самі хардрокери зібралися, — зітхнула Софійка. — А я слухаю Діму Білана, Потапа... Такі лапочки!

— Боже! — не втримався Стас. — Реп — і то відстій повний, як явище! А тут іще й Діма Білан! Триндець!

— А моя улюблена — Linking Park і Fort Minor, — устряв Петрик. — Хоча зараз я слухаю "System of a down".

— Під Rammstein, — замріяно сказав Стас, — класно "качатися" у спортзалі. Там весь час їхній музон ганяють.

— А я вчора вперше послухала Nightwish, — згадала Оля, — дуже сильно зачепило. І сьогодні буду слухати. Хоча все залежить від настрою. Буває "Океан Ельзи", "ТНМК" чи Estetic Education дуже в тему.

— А що, і "Гайдамаки", і "Тартак" часом "пробивають"... — зауважив Сашко. — Хоча подобаються і Pain, Queen, Aerosmith, Evanescence, Iron Maiden... Багато чого, крім гопоти.

— Scorpions "рулить", — поважно сказав Артем, — особливо альбом Humanity Hour I.

— А ще мені подобається, — встряла трохи ображена Софійка, — Марія Шеріфович зі своєю "Молітвою" і прикольна пісня "Олені-олені"...

— Нормально... — поблажливо зауважила Марта. — Аби не реп...

— Це точно, — погодився Сашко. — Хоча справді, від настрою сприйняття музики змінюється. "Пре" й від Nirvana, Sex pistols, The stooges, The pixies, Bikini kill, L-7, The breeders, Velvet underground. А, скажімо, Lacrimosa — Der Morgen Danach... Класна готика!

— Багато моїх знайомих слухають Queen, і всім дуже подобається, — правив своє Вася.

— А співачка Fergie, — згадала Марта, — теж так нічо...

— Ні, народ, — не міг заспокоїтися Стас. — Куди все на фіг котиться? Linkin Park, 50 cent… Повний триндець, що народ слухає… А реп? Це ж просто "музика" для бізнесу. Всі репери живуть заради бабла! А народ "фтикає" тупі тексти без думки і якихось чотири акорди! Хоча б заради музики слід слухати Metallica, Queen, Scorpions.

— А мій дружбан каже, — підскакував на місці Петрик, — що офіґенна світова група — The Black Eyed Peas.

— Та ну… — почав було Артем, але зупинився, дивлячись кудись через голови друзів.

Тут нарешті компанія побачила, як до них прямують Таня зі своєю сестрою Мариною, про яку сьогодні було стільки розмов. Марина, вбрана в чорне й рожеве, була просто неперевершеною зі своєю нерівною, їжакуватою стрижкою, із сережками в губі й брові.

Дівчата підійшли, заговорили про те-се… Марина попросила в Марти сигарету, і та поважно простягнула старшій дівчині пачку. Марина взяла цигарку, подякувала й пішла собі. Таня одразу ж кинулася за нею, проте озирнулася — і всім здалося, що вона хотіла б залишитися з ними.

— Бач, якісь справи в них… — глянув услід дівчатам Петрик. — Хотів би я знати…

— Ти, "чоловіче-молекуло", — усміхнулася Юля, — можуть же бути секрети в сестер — від геть усіх?

— Та які там секрети, — подав голос Вова. — Мабуть, мама наказала бути вдома…

Тут усі згадали, що й справді час іти по домівках. Хоч би як цього не хотілося…

Глава 2

МАРТА

Розходилися хто куди. Артем, Петрик і Василь вирішили ще пограти в футбол зі знайомими хлопцями. Стас, як завжди, прямував до тренажерного залу — він хотів спершу трохи "покачатись", а вже тоді готувати уроки на завтра — скільки встигне. Марта і Софійка пішли додому разом — вони жили поруч.

— Кого ця Таня із себе корчить, я не розумію, — дратувалася Марта. — Була Юля, типу, красуня — так на тобі другу.

— Та заспокойся, хай собі дівчинка бавиться, — манірно знизала плечима Софійка. — Вона дограється. Сама наривається на отих скажених, що чіпляються до всіх "не таких".

— Ми ж разом гуляли, ходили в "Макдональдз", — раптом зітхнула Марта. — А потім її мов підмінили. Теж мені подружка — до Юльки переметнулася. Чим та Юля краща за мене?

— Не зважай! — кинула Софія. — Юлька якась задавака.

— Отож! — Марта хотіла ще щось сказати про Юлю, але раптом похопилася. — Слухай, а у тебе жуйки немає?

— Ні, — знизала плечима Софійка. — А що?

— Та ж накурилася, а гумку купити в кіоску забула, — скривилася Марта. — Зараз прийду додому, мати знову почне вичитувати: "Ти що, курила? Коли це скінчиться? Невже тобі байдуже твоє здоров’я?" — і таке інше. Набридло. А що тут такого? Хочу — курю, не хочу — не курю. Я ж не постійно смалю, як Вован… До речі, хочеш закурити?

— Та ні, — зніяковіла Софійка. — Сьогодні, мабуть, ні.

— Як хочеш. Я вже не буду, бо мати таки винюхає… Треба до батька перебратися жити! — несподівано заявила Марта. — Принаймні він мене любить! І квартира у нього велика.

— А мати не любить? — здивувалася Софія. — Мені здавалося, що вона до тебе так гарно ставиться…

— І що мені з її любові? — спохмурніла Марта. — Туди не йди, з тим не тусуйся, не кури, не те, не се… А до татика поїхала на минулі вихідні, так він мені шмоток на тисячу баксів накупив! Такий шопінг влаштував у торговому центрі! Хай трохи потеплішає, я покажу… Всім…

— Тисячу! — Софійка була приголомшена, — а я гадала, звідки в тебе такі класні окуляри, напівзатемнені! Це теж він?

— Точно, — Марта була задоволена, що Софійка згадала про її обновку. — Ось лише кожного разу, коли я приходжу до нього, якось мене "ковбасить". Він живе ж не сам, а з цією… студенткою, чи хто вона там. Не подобається мені та ляля. Таке якесь… Весь час тонким противним голосочком звертається до нього: "Любий, куди ми поїдемо у подорож, коли розпишемося?" Гидко слухати.

— А… — хотіла щось сказати Софія, але натомість запитала: — Та студентка гарна?

— Ну… — замислилася Марта, — така стрункa, білява. Точніше — фарбована. Але модна. Прикид у неї завжди класний… Татик мій, видно, грошей на неї не шкодує!

— А у мого батька останнім часом проблеми з роботою, — зітхнула Софійка. — Одна фірма закрилася, з іншої його звільнили, а одного разу взагалі кинули на бабки… Мати сердиться на нього, але жаліє. Скажи, а

ти можеш що-небудь із твоїх нових речей мені дати… поміряти, я маю на увазі. Просто поглянути?

— Нема питань, — Марта замислилася. — Виберемо час, коли мами вдома не буде, — щоб не заважала, — то прийдеш і подивишся!

— Дякую! — зраділа Софійка. — А ти помітила, що Оля весь час говорить про Вову і Сашка? А Стас почав надто багато уваги звертати на Таньку?

— Та! — скривилася Марта. — Було б на що звертати увагу. Брову проколола, а він уже як цуцик ладен за нею бігти. Смішно!

— Ну чого? Стас такий… приємний, — замріялася Софійка. — І Вова класний — чемний, розумний…

— Боже, що ти кажеш? Ти б іще Петрика приплела! — пхекнула Марта. — Думаєш, коли Стас раз на тиждень до тренажерного залу вслід за своїм старшим братом ходить, то вже і є класним пацаном? Артем і Вася незгірші. Як у футбол грають — просто італійська збірна. А Вова твій — просто ніякий.

— Та ну! — не погодилася Софія. — А звідки ти знаєш, що Стас раз на тиждень до залу ходить? І разом із братом? Проте… Щодо Артема, згодна, він нормальний. Але ж Вася… Він якийсь дикий… То так класно на гітарі грає, а то як підмінять людину — немов першокласник, намагається дівчат за коси вхопити.

Марта розсміялася. Щодо Васі і його уваги до дівчачих кіс — то була щира правда.

Подруги дійшли до рогу вулиць, де їхні шляхи мали розходитися. Софійка жила за два квартали звідти, в п’ятиповерховому будинку середини минулого століття, — так званій "хрущовці", як називала його

мама. А Марта мешкала трохи ближче, в білій дев’ятиповерхівці. Дівчата попрощалися, сказавши одна одній традиційне: "Чмоки!"

* * *

Коли Марта прийшла додому, Жанна Володимирівна, її мати, розмовляла по телефону. Марта зауважила, що мамині очі блищали, а сама вона, вродлива струнка білявка, уважно вслухалася в рурку.

— Припиніть, прошу вас, — усміхалася Жанна. — Я вже не можу сміятися... У мене аж щоки болять... Так, із ямочками! Ви пустун!

Марта раптом зачула якесь відчуття порожнечі в собі. Вона роздяглася, випила води на кухні — просто з носика чайника, — і пішла до себе в кімнату. Шуміло у вухах, і цей шум долинав ізсередини, з її тіла. Дівчина трохи здивувалася, але тут-таки збагнула, що це кров пульсує у скронях — якось занадто потужно, дужче ніж слід. "Може, я забагато курила?" — подумала Марта, і щось слизьке й неприємне ворухнулося в неї десь над шлунком. Вона повільно, лінивими рухами, натягла улюблені старі джинси, довгий, розтягнутий в’язаний светр і товсті вовняні шкарпетки з візерунком — батько привіз їх з Карпат кілька років тому.

Умостилася просто на підлогу, між шафою і ліжком, у тісний закуток, що утворився колись між переставленими меблями. Схилила голову на коліна, обхопила їх руками, зіщулилася.

— Марто, іди їсти! — бадьоро гукнула мати, яка нарешті поклала телефонну рурку. — Що там у тебе в школі?

"Чому вона весь час чіпляється до мене?" — подумала дівчина, і губи її затремтіли. Марта раптом згадала, як Вова колись, під час якихось веселощів, — то був чийсь день народження, здається, — сказав

серйозно, дивлячись кудись у простір: "Життя — це лайно!" Марта прошепотіла ці слова і заплакала.

Глава 3

СТАС

Двері невеликого тренажерного залу, який містився на першому поверсі звичайного житлового будинку, на подив Стаса, виявилися міцно зачиненими. Очевидно, напередодні свят Андрій Володимирович, господар залу і заразом головний тренер, вирішив відпочити. А може, й поїхав куди-небудь… Хтось із нетерплячих відвідувачів за допомогою жувальної гумки приліпив на дверях записку: "А.В.! Як працює спортзал?" На цьому ж папірці нижче, хлопчачою рукою, була нашкрябана й іронічна відповідь: "Працює чудово!" Стас щось невдоволено промимрив. Він сподівався сьогодні добряче "покачатися". Прикрість була і в тому, що ні Андрій Володимирович, ні його помічник начебто не попереджали про жодні "канікули" тренажерного залу. Чи Стас просто не чув?

Стас поважав Андрія Володимировича — мовчазного, а відтак, мабуть, розумного чоловіка. Андрій іноді казав, що заняття в його залі — не просто вправи для м’язів, і тим більше, не забавка. Він стверджував, що тут зростає нова генерація, найкращі люди країни. Чоловік, статурою і м’язами якого захоплювалися всі, хто його бачив, часом говорив щось незрозуміле про справжню еліту, до часу приховану, але готову взяти відповідальність на себе. Усю відповідальність, — наголошував він. Мудрі й таємничі слова наставника підлітки любили, й ловили кожне з них. Ще б пак! Бути таким — сильним, класним, хоробрим, кращим за слабаків і дужчим за всяких бандюганів та гопників — мріяв чи не кожен, хто хоч раз спробував був займатися в залі. Стас із задоволенням згадував, як він кілька разів приводив до тренажерного залу Вована. Тому страшенно сподобалося, але ходити постійно він не міг — весь час Вові щось заважало. Стас тоді навіть образився на друга, адже йому було трохи ніяково відповідати на запитання Андрія Володимировича,

який дуже приязно поставився до новачка. Де він, та де він — той Вова? А хіба Стас міг до пуття пояснити тренерові зайнятість свого товариша? Ото й доводилося червоніти за іншого. А між тим тренер казав, що у Вована великий потенціал. Таке нечасто можна було почути від суворого і сильного чоловіка.

Але тепер зал був зачинений. Що тут удієш… Стасові нічого не залишалось, як іти додому й кілька годин, поки батьки не повернулися з роботи, "пошпиляти" на компі в улюблену гру. Його татові й мамі дуже не подобалося, коли Стас годинами сидів, "безтямно вирячившись на екран комп’ютера", як вони висловлювалися.

Удома він знехотя попоїв, подивився навіщось мультфільми для маленьких, посміявся з пригод Тома і Джері… Чомусь згадалося, як Ігор, старший брат, узяв його колись у свою компанію. Старші хлопці й дівчата були такі загадкові, такі чудові! Вони сиділи на пофарбованій у відверто ядучий колір кухні в одного з друзів Ігоря й курили "траву". Хлопець жадібно вслухався в слова, які зіслизали з повільних вуст старшого брата і його друзів: чели, кокс, реал, Паоло Коельо… Стас тоді не наважився приєднатися до цього привабливого ритуалу, а тепер жалкував за втраченою можливістю. Коли ще в брата буде настрій узяти його з собою? Ігор був людиною самостійною: він міг спати удень просто в навушниках, у яких гриміла музика, міг годинами зосереджено бриньчати на гітарі. І батьки, здається, програли вічний бій із сином на полі заперечень і відкидань ним "безглуздих" напучувань, добрих порад і вказівок люблячих, як вони наголошували, тата й мами.

Стасові — самому чи зі шкільними товаришами — чомусь не праглося спробувати таємничої принади дійства із "травою"… Він волів би це зробити зі старшими хлопцями, і сподівався на новий шанс. Просто просити Ігоря покурити разом Стас не наважувався. Йому мріялось, аби його запросто, як свого, знову покликали в ту цікаву компанію і вели з ним розумні розмови на рівних…

Між тим Стас із радісним подивом виявив на кухні плитку шоколаду з горіхами й почав жувати смакоту. Потім перейшов до кімнати, ліг на диван і згадав Таню. Вона сьогодні, після того, як набула зовсім іншого вигляду, видалася Стасові якоюсь неймовірною, незвичайною. Він раптом уявив себе шляхетним і сміливим Арагорном у фільмі "Повернення короля", а Таню — в образі прекрасної ельфійки Арвен. Ось лише, на відміну від фільму, Стас у своїй уяві постійно рятував Таню від усяких монстрів, злих чаклунів, потворних орків та іншої чортівні, яка весь час траплялася їм на шляху… Шляху куди? Стас і сам не міг достеменно відповісти на це питання, але путь була неблизька, сповнена небезпек. І він мав здолати їх усі, аби врятувати і захистити Таню. Хлопець виразно уявляв, як вони удвох мчать кудись на баских конях. Вона була у красивому довгому білому платті, а сам він — у лицарських обладунках, із чарівним кутим мечем, покритим таємничими письменами-візерунками. Потім, десь наприкінці шляху, перед величним замком, перед загонами піхоти і кінноти, Таня неодмінно мала б сказати йому щось на кшталт: "Мій королю!" І Стас зробив би величний жест рукою — до неї і до вірного війська.

Нарешті хлопець відволікся від мрій, почухав потилицю й вирішив, що завдання з фізики і мови він зробить пізніше. Увімкнув свого "компа" — і поринув ув улюблений світ пригод і гострих відчуттів.

Глава 4

ВОВА

Сашко і Вова все ходили-блукали, й ніяк не могли дістатися до своїх домівок. Жили вони майже поруч, на одній вулиці; ось лише будинки їхні були по різні боки дороги — один вище, а другий нижче. Сашко розповідав про нові онлайн-ігри в інтернеті, про приколи на форумах гравців, а Вован, як його називали друзі в школі, із захопленням слухав ці розповіді й додавав щось зі свого досвіду віртуального життя.

Вікна в будинках засвітилися жовтавим надвечірнім світлом, а з найближчого, великого і квадратового, через свої легковажні рожеві фіранки схожого на вітрину, війнула пружна й широка хвиля чужого затишку. В тому вікні було видно дешевий пластиковий плафон на стелі, такий недоречний у своєму каламутно-зеленому кольорі, з єдиною жарівкою на сто ват. Визирала й верхня частина кремових кухонних шаф із біло-червоними баночками для круп і спецій. У вікні з’явилася літня жінка в халаті, посмугованому вицвілими, багато разів праними кольорами колишнього кращого життя. Жінка дістала з верхньої полиці шафи літрову банку з чимось білим — крупою? цукром? — і перейшла кудись углиб кухні, мабуть, до столу.

Хлопці вже хотіли прощатися до часу віртуальної зустрічі у вечірній онлайновій грі, як побачили, що повз них дивним підтюпцем поспішає пожмаканий бомжуватий алкаш. Другий, його напарник, майже копія "бігуна", стояв і дивився услід своєму колезі, водночас пильнуючи купу страшних клумаків і брудних пакетів на шворочках… Перший просувався до групи підлітків неподалік, уже добряче накачаних якоюсь "слабоалкогольною" гидотою з різнобарвних пляшечок, які валялися тут-таки, в них під ногами. Підійшовши трохи ближче до галасливо-матюкливої компанії, п’яничка пригальмував, уважно глянув на пляшки й облизнув спраглі губи.

— Я ізвіняюсь, — спробував чітко вимовляти бомж. — Разрішітє бутилочкі…

Підлітки на хвилину замовкли, і раптово вибухнули дурним гучним реготом. Потім один із них, малий і чорнявий, швидко вихилив рештки пійла собі в пельку і пожбурив пляшку просто в голову чоловікові. Гигочучи, всі інші підлітки теж почали закидати розгубленого і переляканого алкаша пляшками. За хвилину той, заюшений кров’ю, впав долі. Компанія, мов хижа зграя, накинулася на чоловіка й заходилася бити його ногами. Другий бомж, не зважуючись покинути напризволяще їхні пакети й сумки, виряченими очима спостерігав за

розправою над дружбаном, а потім почав вищати несподівано високим голосом, вигукуючи щось незрозуміле.

Одна пляшка влучила в ногу Вовану, і той впав, зойкнувши від болю й несподіванки.

— Гей, ти! — крикнув розлючений Сашко підліткові у спортивних штанях і кросівках, який поцілив у Вову, — ти, мазер-факер, по рогах захотів?!

— Ані вмєстє! — заволав чорнявий малий. — Бєй!

Розлючений гурт, забувши про бомжа, накинувся на хлопців. І хоча всі вони були п’яні, кількість їх перевищувала об’єднані неозброєні сили Сашка і Вована.

* * *

На ранню зелень похапцем моросив якийсь несерйозний дрібний дощ. Але хмари вирішили летіти далі, — вони розбрелися, розбіглися, і дощ поспішив за ними.

Голуб, смикаючи головою, нерозумним круглим оком зазирав крізь шибу в напівосвітлену кімнату. В помешканні прокинувся Вова. Він був удома, лежав на канапі. Хлопець обвів поглядом стіни і все згадав. Біля нього сиділа мати, Ольга Анатоліївна. За прочиненими дверима вчувалися чиїсь тихі голоси.

— Хвалити Бога, — прошепотіла мати. — Як і попереджав головний лікар, ти спав довго… Якесь гальмування, чи як він там висловився. Я так боялася за тебе, боялася тих уколів.

— А де Сашко? — раптом стрепенувся Вова. — Я пригадую, що викликав йому "швидку", коли ті розбіглися…

— Він у лікарні, — сумно зітхнула Ольга Анатоліївна. — Його добре-таки вдарили по голові. Струс мозку, гематома потилиці, перелам руки. Закритий перелам! — поквапно уточнила, завваживши, як стривожено Вова подивився їй у вічі.

— Як ти почуваєшся? — приглядалася до сина Ольга Анатоліївна.

— Нормально, — сказав той, і щоб додати певності голосу, ще раз повторив: — Цілком нормально!

— Там прийшли твої друзі, — нарешті слабка усмішка зринула на безбарвних губах матері. — Хочеш їх побачити?

— Так! — кивнув Вова і сів на канапі.

Юлю з Артемом запрошувати було не потрібно. Вони чули розмову і вже обережно заходили до кімнати.

— Усе гаразд? — замість привітання запитала Юля.

— Привіт! — усміхався Артем. — Ти молодець: надавав тим придуркам! І Сашко теж… Ви просто супер!

— Не розгубився! — уважно дивилася на Вову Юля.

— А знаєш, — сказав Артем, — ті ваші ботл-хантери, бомжі, теж телефонували до "швидкої"! І де вони тільки телефон узяли?

— Та, мабуть, у Сашка й узяли, — міркувала Юля. — Його ж телефон зник.

— Та ну його в болото, той телефон! — скривився Вова. — Як Сашко? Більш-менш?

— Поки що до нього, крім батьків, нікого не пускають, — поспішила додати мати. — Але кажуть, що він скоро одужає.

— Наступного тижня підемо до нього! — запевнив Артем. — Провідаємо. А тих сук я ще вирахую! Ми таку бригаду зберемо…

— І не думайте! — злякалася Ольга Анатоліївна. — Міліція сама розбереться! Без вас. Іще чого бракувало!

— Я теж був у лікарні? — раптом здивувався Вова.

— Та ні, — запевнила мати. — Це сестра швидкої налякала мене, кажучи про кому. А лікар дуже розумний був. Тобі зробили кілька уколів, привезли додому, сказали, що ти довго будеш спати. У тебе тільки нога забита.

— А! — думав про щось Вова. — Ногу відчуваю… Так, трохи болить. Але все нормально. Тільки чомусь я не все пам’ятаю.

— Лікар казав, що так може бути, — запевнила Ольга Анатоліївна. — То від стресу. До школи, звичайно, ти кілька днів не ходитимеш.

— Ото кайф! — ляпнув Артем, не подумавши.

— Та що там у тій школі цікавого, — знизала плечима Юля і хитро усміхнулася. — Ми ось теж не пішли. А прийшли до тебе!

— А! Приколісти ви! — нарешті усміхнувся і Вован. — Ну, в разі, якщо хтось із наших хоче, то хай приходить до мене.

— Але… — мати хотіла заперечити, проте, вочевидь, передумала.

— Мам, а гуляти на вулиці я можу? — не так запитав, як ствердив Вова.

— Я гадаю… Та й лікар казав… — захвилювалася мати, — але краще кілька днів побути вдома. Я тебе дуже, дуже прошу! Побачимо, як твоя нога, як пам’ять, зрештою…

Глава 5

НЕВІДОМИЙ

За два дні Вову вже власне нічого й не турбувало. Хлопець тинявся по квартирі, дивився телевізор, але час все одно тягнувся як гумовий. Вован навіть спробував був читати, проте ловив себе на тому, що прочитавши сторінку, анічогісінько не запам’ятовував і мусив знову, уважно читати все спочатку. Така "байда", як він називав свій невиразний внутрішній стан, йому набридла, і незважаючи на пересторогу матері й батька, Вова годинами припадав до комп’ютера. Його немов магнітом тягло до ігор у PC-Задзеркаллі, до блукання в інтернеті…

"Аська" блимала численними викликами друзів. Вова вів жваву розмову з кількома дівчатами й хлопцями. "Павук" розповідав нові анекдоти, "Командор" запрошував до себе додому, поки батьки поїхали у відрядження, "Квітка" раптом почала розповідати, які мають бути справжні хлопці… Несподівано Вова завважив, що до нього "пробивається" хтось невідомий, і "тьотя Ася" питає, чи "пропустити" нового гостя. Вова поміркував трохи й вирішив, що це має бути прикольно — порозмовляти з людиною, яку він не знає. Чи, може, знає, але вона з’явилася до нього у новому обличчі?

— Стук-стук, я твій друг! — обізвався хтось під ICQ-іменем "Дем".

— Привіт! Ти хто? — запитав Вова.

— Я ж кажу — твій друг. Може, ти мене знаєш, а може — й ні… — відповів "Дем".

Подальшу розмову в "асьці" Вова добре запам’ятав…

Вова: Я всіх друзів знаю, як я можу когось не знати? Хто мене розігрує? Ох, як з’ясую…

Дем: Справа не в знанні. Можна прожити з людиною разом цілий вік і не знати її, не знати, на що вона здатна… Але річ у тім, що ти дуже класний, справжній і сміливий. Це головне. Не сумно вдома? Чи ти й досі відпочиваєш після тієї бійки з бухими малолітками?

Вова: Звідки ти знаєш про бійку? Хто ти?

Дем: Про бійку знають усі твої друзі. І дуже тебе поважають за те, що ти не кинув Сашка, допоміг йому.

Вова: А як я міг його кинути? Це ж мій друг!

Дем: Ото й кажу — друг. Щодо мене… Вважай за уповноваженого повідомити тобі дещо цікаве.

Вова: Уповноваженого? Ким?

Дем: Ти про все дізнаєшся згодом, якщо захочеш.

Вова: А що ж є таке цікаве й водночас мені не відоме?

Дем: О, цікавого багато. Ти любиш книжки чи фільми про Гарі Потера?

Вова: Не дуже, то казки для малечі.

Дем: Тоді ти маєш захоплюватися "Володарем перснів".

Вова: Так, уся наша команда, всі хлопці, в захопленні від Толкіна. Але до чого ти хилиш? Що ж, урешті-решт, я маю знати цікаве?

Дем: Є люди, які тебе обрали, бо ти справжній, як я казав. Ти воїн.

Вова: Воїн?

Дем: Так. І ти можеш увійти в коло справжніх воїнів.

Вова: А! То ви там толкіністи, рольовики!

Дем: Ну, майже.

Вова: І що, ви збираєтеся на турніри, у вас є справжні лицарські обладунки, мечі, шоломи?

Дем: Так, у багатьох членів нашого ордену все це є.

Вова: Ага, ви навіть об’єдналися в лицарський орден!

Дем: Наш орден кращий за лицарський, бо він істинний, справжній, світлий. І ми хотіли з тобою заприязнитися, познайомитися ближче.

Вова: Не розумію, навіщо вам я — хто ви там є?

Дем: Усе дуже просто. Ми хочемо, аби всі достойні люди були разом. Бо бути разом — то сила. Ти ж хочеш бути дужим і мати надійних друзів? Багато друзів!

Вова: Та хто ж не хоче!

Дем: Ти будеш у колі справжніх, сильних людей. Ти матимеш захист від усіх недолюдків, на кшталт тих, які накинулися на вас із Сашком.

Вова: Цікаво… Але все ж таки — як тебе звуть і звідки ти дізнався номер моєї "аськи"?

Дем: Друзі називають мене Деміургом, скорочено оце віртуальне ім’я — Дем. Поки що цього достатньо. А номер будь-якої "аськи" дізнатися не так уже й складно…

Вова: Дивне ім’я…

Дем: У кожного в нашому ордені своєрідні імена. І ти обереш достойне.

Вова: Яке?

Дем: Вибереш… Підкажемо… Ми дамо тобі знання, які мало хто має зі звичайних людей. Ти будеш найкращим з усіх найкращих.

Вова: Серед вас?

Дем: Так, бо ти незвичайний. Про місце і час зустрічі я тебе повідомлю. Я дуже чекатиму на тебе. Приходь!

Вова: Добре, прийду.

Дем: І нікому не кажи про наш орден, про нашу розмову. Навіть батькам. Ти ж умієш зберігати таємниці?

Вова: Ну, гаразд, предкам не скажу. Нікому не скажу.

Дем: Тоді до зустрічі!

Вова: Па!

* * *

Вован заціпеніло сидів і дивився крізь вікно на будівельний кран, який саме піднімав розчин нагору. Там його приймали роботяги, кудись зливали, й міцна основа будинку потроху зростала. Вові здалося, що він навіть бачить, як монолітний каркас будівлі вищає, тягнеться до неба. Ураз хлопцеві подумалося, що за цим зростанням криється якийсь знак для нього — слід бути вищим над усім: над собою, над своїм минулим, над дитячим захопленням мультфільмами чи старими фільмами, які так шанували його батьки. А в тих фільмах лише хтось повчає когось, весь час повчає і не дає сказати жодного слова у відповідь. Зрештою, слід вивищитися над іншими людьми і стати мужнім воїном, стати справжнім лицарем, увійти в чудове таємниче коло обраних…

Вова відчув дивну задуху. Він підвівся, походив по кімнаті, відчинив вікно. Але щось відтепер було не так. Щось змінилося. Небо насупилося, немов збиралося на дощ. Стало темно і в кімнаті, яка враз наче повужчала й видавалася відтак незатишною. Меблі враз постаріли й здавалися неоковирними, недоречними в квартирі, яка давно не знала ремонту. Тільки коп’ютер сяяв дорогоцінною, привабливою річчю серед звичайного кімнатного мотлоху, який лише незграбно грав роль чогось справжнього, недолуго удавав із себе щось вічне.

Вова торкнувся кутика монітора, поводив пальцем над клавіатурою, не торкаючись її, потім знову сів на стілець перед комп’ютером і заплющив очі.

Глава 6

КРАДІЖКА

Компанія друзів скористалася тим, що батьки Васі поїхали на дачу, й зібралася у нього на квартирі. Прийшли Юля, Таня, Софійка. Навіть Марта вирішила прийти, похвастатися — ніби так, між іншим — новими туфельками. Були Артем, Стас, звичайно, й сам Вася — за господаря, і його приятель Валерій з іншої школи. Навіть бешкетник, вічно жартівливий і веселий Петрик, хоча його ніхто не запрошував, причепився до гурту і таким чином потрапив у гості. Утім, ніхто особливо його й не відваджував, бо всі знали: з Петром завжди весело.

Ось лише Сашко, на жаль, усе ще був у лікарні. А Вован чомусь відмовився, хоча раніше залюбки йшов з усіма будь-куди й будь-коли.

Усі гомоніли, обговорюючи справи в школі. Мріяли про літо, про тривалі канікули, про відпочинок і можливі поїздки.

Марта й Валера курили на балконі, недбало струшуючи попіл до брудної півлітрової банки, яка стояла серед купи специфічного, суто балконного мотлоху, який зазвичай сам собою дивним чином заводиться в таких місцях.

Артем із Васею потроху цмулили пиво, а Софійка принесла для дівчат пляшечки слабоалкогольного напою, телевізійна реклама якого їй так сподобалася. У телепрограмі про вечірнє життя зірок естради і просто відомих людей усі пили цей напій або коктейлі з ним, і говорили якось надзвичайно прикольно й дотепно. Між трьома частинами цієї передачі в рекламних роликах дуже гарні теледівчина й телехлопець пили той таки напій і почувалися щасливими…

Вася відставив напівпорожню пляшку пива й узяв до рук гітару. Дівчата заплескали в долоні — вони любили, коли Вася грав. Зазвичай він був мовчазний і не надто дотепний, але чудово співав під власний акомпанемент. До того ж чи не щоразу, коли він "виступав перед публікою", як це називала Марта, Вася виконував якусь нову, цікаву пісню. Чи сам він ті пісні вигадував, чи десь чув — хлопець не зізнавався.

Вася заспівав незнайому друзям ритмічну сумну пісню, яка вмить усім сподобалася:

Просякнутий гордістю і нікотином,

Я довіку залишуся teen’ом.

Завжди п’ятнадцять, завжди війна,

І вічний дощ обабіч вікна…

Дівчата зітхали, Валера і Артем схвально поплескали Васю по плечах, а Стас коротко й вагомо підсумував: "Супер!" Усі погодилися, що Вася і його пісні — це справді супер. А розмова, яка знову почала витися, мов кільця диму, повернула на звичну тему "Комп’ютер і ми".

— Жанна, my mother, каже, — зітхнула Марта, — що інет — то прихисток для дебілів. А сама тим часом валандається по сайтах і з мужиками знайомиться. А мене ганяє! Це нормально?!

— А мої преди, — усміхнувся Валерій, — і самі сидять, і мені не заважають. Усі щасливі.

— Мене дратує, — завважила Софія, — що домашні перевіряють, на яких я сайтах буваю, і взагалі — повністю, ну все. Мене це просто бісить. Самі ж де хочуть в інеті, там і стирчать.

— А мені класно, — примружився Вася і показав на комп’ютер. — Він — свій, власний. Мати користується інетом на компі вітчима.

— Так, це гарно… — замріяно сказала Софійка.

— Інтернет, інтернет, свіжих сайтиків букет! — заспівав Петрик.

— Все одно, — твердо мовила Марта, — батьки й інет — то несумісні речі, вони одне одного заперечують.

— Ну, не завжди, — щось згадала Таня. — Ось батько сидить за компом стільки ж, скільки і я. А мати лається лише тоді, коли я ночами сиджу. Хоча останнім часом і сама підсіла на це діло. Але так смішно: коли вона починала, страшенно боялася — зламати щось, не так зробити. Навіть одного разу покликала мене натиснути на ярлик експлорера!

Усі засміялися.

— А мій старий, — додав Артем, — все якісь програми й фільми качає, ролики по ю-туб дивиться, в онлайн-ігри грає… Маніяк! А мама байдужа до компа, до інету.

— А зараз!!! — ні сіло ні впало заволав Петрик, — рок-н-рол!!!

І він почав щодуху гамселити по сковорідках і каструлях у кухні знайденими десь паличками від настільного міні-більярду. Від несподіванки всі почали кричати й сміятися, а Вася імпровізував щось рок-н-рольне на гітарі. Дівчата скочили й почали танцювати, а хлопці зображували якийсь рок-гурт.

— А тепер Карлсон без пропелера! — оголосив Петрик.

Хлопець поналивав у пластикові пакети для сміття воду і, заповнивши який на третину, а який на половину, вискочив на балкон і почав жбурляти "водяні бомби" просто униз. Було чутно, як ті бахкали об асфальт. Уся компанія дико реготала, але потім Вася схаменувся. То вже були не жарти — він побоювався дратівливої й недоброї Поліни, прибиральниці та двірника в одній особі. Вася примусив Петрика вгамуватися й посидіти хоч деякий час за компом. На щастя, той

погодився. Усі трохи заспокоїлися, але раптом озвалася трохи вже підпила Марта, настрій в якої різко змінився.

— А ти знаєш, Валеро, що в нашому класі є злодій? — звернулася вона до хлопця. — І всі мовчать! А нас усіх принизили! Хлопців просто обісрали! Вчителі! При всіх!

— Ні фіга… — здивувався Валерій, глянувши на Марту. — Як це сталося? І чому всіх принизили? І що, злодій тирить усе підряд?

— Та ні, вчора вкрали лише мобільний у Оксанки, — зітхнув Вася. — Може, ти її бачив, така, тоненька, чорнява.

— Так, падло якесь виявилося серед своїх, — зауважив Артем. — Коли пропав мобільний, клас був зачинений. І до того, як клас зачинили на перерву, й після неї до кімнати ж заходили тільки наші учні. Нікого стороннього ніхто не бачив. Отже, це хтось із наших і зробив.

— Тому вчителі вишикували всіх хлопців і обшукали їх, — роздратовано розповідала Марта. — Обшукали повністю, з голови до ніг, при дівчатах!

— І нічого ні в кого не знайшли, — що найцікавіше! — додав Артем.

— Ну, цього слід було чекати, — зітхнув Стас. — Крадій просто десь заховав мобільник, а потім, після уроків, коли все вляглося, забрав.

— Це був просто жах… Учителі психували. Хлопці обурювалися. А Оксанка так плакала, — сумно додала Таня. — Цей телефон їй подарувала мама, до того ж, саме в цей момент Оксані треба було терміново подзвонити. Тому вона й кинулася по мобільний. А телефон зник. Казала, що залишила його в портфелі, а хтось витяг.

— Хто б це міг бути? — замислився Стас. — Давайте згадаємо, хто тоді був у класі.

— Та всі були і до цієї перерви, й після. Але ось що я думаю. Всі цінні речі й гроші слід тримати при собі, — зауважив Артем.

— Ага, а на вулиці якісь придурки теж можуть забрати, — похитав головою Василь. — Пригадуєш Льошу з "Б" класу? Як на нього наїхали, коли він увечері йшов? Пасли кілька кварталів, а потім забрали мобільний. Добре, хоч не побили…

— А я вчора купила журнал для дівчат, — озвалася Софійка, — так до нього були додані такі прикольні фенечки і ще й диск із музичкою!

— До чого тут журнал, — не зрозуміла Марта. — Якась сука тирить у класі речі, а ти про журнал! Як тепер залишати щось у класі, в портфелі…

— Може, Оксана той мобільний десь загубила, — насупилася Софія. — А тепер каже, що вкрали. Вона взагалі — ляпало!

— Неправда! — сказав Стас. — Вона класна, зовсім не якесь там базікало.

— Ні, тут щось не так, — замислилася Таня. — Чому поцупили у тихої, непомітної, спокійної Оксани? І не найдорожчий телефон, який є у наших…

— Ось тому й стирили, що вона тиха і спокійна, — зауважив Василь. — Інша б на її місці таке влаштувала, що…

— Тобто вона вже всім розповіла про крадіжку? — запитав Валера.

— Так, і її батьки про це вже знають стопудово, — зітхнув Артем.

— Відчуваю, що через цей мобільний таке в нас почнеться… — зосереджено мовила Софійка.

— Факт, — переконано кивнула Таня. — Але я все одно думаю, що крадія можна "вирахувати". Не так уже й багато людей було в класі після уроку. Адже це могло статися лише тоді, коли Оксана виходила, залишивши мобільний у портфелі. Саме в цей невеликий проміжок часу, — до того, як кімнату зачинили на перерву, — й поцупили телефон.

— Ну, згадаймо, — зацікавився Стас. — Хто тоді був, пам’ятаєте?

— Ти був, — примружилася Софійка. — Я точно пам’ятаю.

— Так, я був, — спокійно відповів Стас. — І ти була. І Марта, й Вован, і всі ми…

— Але ніхто з нас не міг цього зробити! — вигукнула Марта.

— А проте — зробив… — меланхолійно завважив Артем.

— Може, це Іван? — міркував Василь. — Він теж тоді, здається, не поспішав на перерву. І грошей у нього завжди немає — сім’я небагата…

— Точно! — вигукнула Софійка. — Крім нього — нема кому. І взагалі, він якийсь неприємний, тільки вчить уроки й мовчить.

— О-па! — замислилася Марта. — Схоже, що таки він…

— Не може бути, не вірю, — знизала плечима Таня. — Він цілком нормальний. До того ж його також обшукували і нічого не знайшли.

— Він колись позичив гроші у мене, — згадав Артем, — але потім усі віддав. І вчасно.

— А у нас у школі, в паралельному класі, якось один хлопець поцупив гаманця у свого товариша, — розповів Валерій. — А "потерпілий", як кажуть менти, розповів усе своєму таточку. І після тієї розповіді така братва розбиралася зі злодієм, що тому мало не здалося… Усе віддав і ще й на колінах вибачення просив. Татусь той, як виявилося, був натуральним бандюганом, бригадиром.

Усі замовкли, обмірковуючи почуте й гадаючи, хто ж із класу — злодій…

Глава 7

ЕВТАНАЗІЯ

Оля відчувала, що все навкруги змінилося. Чи, може, це змінилася вона? Та ні, вона така ж, як і була. Звідки тоді виникло оте відчуття змін, раптового плину, зсуву? Не хотілося вчитися, їсти. Як не дивно, легше було поринати в сон, бо тільки у снах все зоставалося на своїх місцях, нехай і викривлене, спотворене нічними фантазіями… Оля не знала, з ким можна було поговорити про свій стан: батьків тільки налякаєш, вони ще подумають, що з нею трапилися якісь негаразди; а друзям треба довго пояснювати.

На перервах між уроками вона намагалася піймати погляд Вови, але той вперто уникав дивитися їй у вічі. Втім, не лише їй. Він став відлюдькуватим, вдивлявся кудись поверх голів усіх своїх однокласників. Оля якось спеціально, проходячи повз Вову, випустила з рук диск із записами тих виконавців, яких, як вона знала, він любив. Проте Вова не заговорив до неї, а лише мовчки підняв диск і простягнув Олі. Вона взяла, ледь чутно сказала: "Дякую". Власне на цьому їхнє спілкування тоді й закінчилося.

Уперше їй щось дошкуляло, коли вона немовби новим, стороннім поглядом вдивлялася у просвітлене обличчя Стаса. А просвітленим і незвичним воно стало відтоді, як Таня змінила зачіску і стиль одягу. Невже цього досить, щоб хтось побачив тебе — начебто нову, однак справжню? Але ж це смішно: зачесатися не на той бік, замінити наївне плаття на джемпер в обтяжку і модні джинси, аби хтось мав тебе за людину? Цікаву людину…

— Як там Сашко? — запитала в Юлі після уроків Ольга. — Нічого нового не чути?

— Та хіба ж допитаєшся у його батьків? — невдоволено, розтягуючи слова, сказала Юля. — Бачила Світлану, Сашкову маму, вона виходила з кабінету директора, навіщось вона приходила до нашого Георгія. Ну, я до неї… А вона якось скоса глянула на мене. Нічого до пуття не розповіла. Та хіба від цих предів щось розумне коли почуєш? Хрін із нею. Єдине зрозуміло: поки що йти до нього сенсу немає. Лікарі все одно не пустять. Там, у травматології, порядки суворі. Колись батько потрапив до такого відділення, я пам’ятаю… А хіба Вован тебе більше не цікавить?

— До чого тут Вован?

— Ну, як до чого? — пильно глянула на Ольгу Юля. — Я ж бачу, як ти йому у вічі зазираєш… А він став якийсь дивний. Мов підмінили. Зовсім чужий.

— Я теж помітила, — тихо мовила Оля.

— Може, закохався? — усміхнулася Юля.

— У кого? — несподівано схвильовано вигукнула Оля.

— Ну, я не знаю… — знизала плечима Юля. — Може, якась коза з іншої школи. А може, й не закохався.

— Тоді що з ним коїться? — не розуміла Оля.

— Точно, не закохався, — міркувала Юля. — Якби закохався, то вчився б на самі п’ять-шість-сім. А в нього все окей…

— Може, — висловила здогад Оля, — на "траву" присів? Якось він ляляkав про кайф…

— Навіть не знаю… На "траву" не схоже, — скривилася Юля. — Я не такий і знавець, але крім його замкненості у собі, наче нічого такого підозрілого… А може, йому брателло, відомий кайфоман, якусь нову херню підсунув?

— Може бути, — зітхнула Оля.

— Ти не переймайся передчасно, — авторитетно заявила Юля. — Може, він справді втюхався в якусь овечку з косичками. Ти, головне, своєї поведінки не змінюй. За ним не ходи, в очі не заглядай, але і не впадай у повний ігнор. По-перше, це його відштовхне, а по-друге, всілякі Марти й Софії будуть патякати про тебе, бо побачать, що ти теж змінилася.

— Спробую, — погодилася Оля. — Дякую тобі.

— Та, пусте, — відмахнулася Юля.

— А зайдімо кудись у спокійне місце, покуримо, — несподівано запропонувала Ольга.

— Вау! — здивувалася Юля. — Та ти ж не куриш! Казала, що не хочеш мавпувати інших.

— Ну… — завагалася Ольга. — Я і не курю, але один раз можна.

— Гаразд, ходімо, — усміхнулася Юля. — Може, тобі полегшає…

Дівчата вийшли зі шкільного двору й попрямували повз сусідній будинок до арки в жовтій п’ятиповерхівці. За "жовтим домом", як його називали школярі, був прохід до базару, густо засаджений деревами і кущами бузку, — і там легко було знайти затишне місце, сховане від стороннього ока. На лавочках сиділи молоді мами, у візках спали або пищали їхні немовлята. Зрідка якісь дядьки розпивали по кутках горілку, але зазвичай робили це більш-менш тихо і без скандалів, закушуючи грубо наламаним хлібом і "порубаною" дешевою ковбасою.

Дівчата завернули у знайомий закуток і несподівано виявили в ньому Артема зі Стасом, які сиділи на недбало кинутих на землю портфелях, повісивши голови. Вони говорили, але якось знехотя, лише зрідка кидаючи фрази. Побачивши дівчат, хлопці замовкли.

— Що, бухаєте? — іронічно поцікавилася Юля.

— Фіг, — несподівано грубо відповів Артем. — Вован нагружає.

Дівчата перезирнулися.

— І що він хоче? — поцікавилася Юля.

— У всіх позичає гроші, — похмуро відповів Стас. — Триндець. Ми ж товаришеві не відмовимо, але коли підбили бабки — скільки і в якої кількості народу він уже позичив і ще хоче, то…

— Незрозуміло, як він буде таку купу бабла повертати, — закінчив Артем. — Де він його візьме?

— Вляпався він в якусь історію, ось що, — вагомо сказав Стас.

— Невже все-таки наркотики? — стривожено мовила Оля.

— Ми з Олею говорили про Вована, — пояснила Юля. — Він геть змінився. Але, як на мене, це не наркотики. Це щось інше.

— Але що, що саме?! — вигукнув Стас.

— Може, він у карти програвся? — раптом збагнула Юля.

— Та він ніколи в карти не грав — не любив, — замислилася Оля. — Ось комп — то його справжня пристрасть.

— Треба все з’ясувати, — замислився Артем. — Але є ще один момент. У Вована в розмовах останнім часом з’явилася одна нова тема…

— Він з тобою розмовляє? — не витримала Оля.

— Ну, так… Іноді, — глянув на дівчину Артем. — Він і справді тепер став мовчазний. Проте деколи його пробиває на розмови. Досить дивні.

— То ж про що він тепер любить поговорити? — нетерпляче поцікавилася Юля.

— Про евтаназію, — похмуро відповів Артем.

— Про ев… — затнулася Оля.

— Звучить як назва тропічної квітки, — чомусь завважила Юля.

— Евтаназія, наскільки я розумію, — вів Артем, — це право людини добровільно піти з життя, звернувшись із таким проханням — про своєрідну "допомогу" — до іншої людини.

— Ти хочеш сказати, — ошелешено прошепотіла Ольга, — що одна людина на прохання іншої має ту вбити?!

— Як це можливо? — округлила очі Юля.

— Ну, так, — міркував Артем. — Я читав, як безнадійно хвора людина просить лікаря позбавити її життя і мук, які вона терпить.

— І що лікар? — перелякано запитала Оля.

— Ну, що… — знизав плечима Артем. — Лікарі не мають права цього робити. Вони повинні боротися за життя і здоров’я людини до кінця. Яким би той триндець не виявився. Але був один лікар, здається, в Америці, який купу народу відправив на той світ. На їхнє прохання, звичайно…

— Я чув, що в Голландії евтаназія дозволена, — сказав Стас. — Право на неї мають безнадійно хворі, але сповна розуму.

— Там усе дозволено! — насупилася Юля. — Послухав би, що розповідали випускники, які були за обміном у тій Голландії. Капець! А щодо хворих, то їх ніхто й питати не буде: ухайдокають і позабирають їхні квартири!

— То одинадцятий клас тобі розкаже, слухай їх… — відмахнувся Стас. — А щодо евтаназії… Я чув таку історію: красива, ну, дуже красива дівчина потрапила в автомобільну аварію. Її обличчя й тіло були спотворені. Вона втратила око, вуха й руки. І хоч її зібрали буквально по частинах, життя зберегли. Але в домі заховали всі дзеркала, що вона часом не побачила, якою стала. А вона все-таки знайшла десь дзеркало і

подивилася на себе! І вирішила, що краще вмерти, ніж жити такою потворою…

— Ну, це якась байка, — скептично мовив Артем. — Краще жити хоч як-небудь, ніж ніяк не жити!

— А я вірю в цю історію, — заявила Юля, — і водночас вірю, що наука навчиться відновлювати шкіру, органи, і навіть оживляти людину, хай і за безнадійного, на перший погляд, стану. А позбавляти життя — це злочин, по-моєму.

— Тим паче, — завважив Артем, — що хвора чи скалічена людина може просто панікувати, зневіритися й не розуміти до кінця, що вона чинить. Я уявляю, скільки хворих лікарі заморили на прохання й за гроші так званих "люблячих родичів"…

— Який жах! — сполотніла Оля.

— Стривай! — раптом спохмурніла Юля. — Якщо ти хочеш сказати, що Вові стукнула в голову отака херня, то, по-перше, треба його рятувати. А по-друге, навіщо йому тоді гроші?

— Щоб заплатити тому, хто його вб’є! — відрубав Стас.

— Я нічого не розумію, — Олині очі вже були на мокрому місці. — Що це таке, звідки воно…

— Не плач, — притулила її до себе Юля, хоч і сама була добряче налякана. — Ми щось придумаємо. Обов’язково.

— Може, поговорити з його батьками? — крізь сльози запропонувала Оля.

— Та що вони, сліпі, самі не бачать, яким Вован став? — обірвав її Артем.

Глава 8

СОФІЙКА

Марта, як і обіцяла, запросила Софійку до себе. Жанна Володимирівна сказала доньці, що прийде дуже пізно. Відтак просила Марту бути вдома увечері, а не "вештатися бозна де". Марта вирішила скористатися нагодою і похвалитися Софії "новими шмотками", які їй купив батько.

Одразу після уроків дівчата, таємничо переглядаючись і перешіптуючись, пішли до Марти. Вдома та дістала улюблений мамин "Мартіні", налила в спеціальні лійкоподібні келишки і запропонувала Софійці.

— "Немає "Мартіні" — немає вечірки"! — процитувала улюблену мамину фразу Марта.

Софійка, розчервоніла від солодощів і приємної атмосфери, пригубила напою, тоді ще раз і ще раз… Відверто кажучи, дівчину почало трохи нудити, і вона вийшла на балкон — подихати свіжим повітрям, хоча Марта стверджувала, що свіже повітря якраз у кімнаті, а не над загазованою вулицею.

Марта запропонувала Софії сигарету, але та поспішно відмовилася. Дівчина боялася, що їй стане зовсім зле. Тим часом Марта вийняла з шафи і шухляд усяку всячину — одяг, взуття, біжутерію — і розклала на ліжку, як на виставці товарів.

Софійці полегшало, і вона вже із зацікавленістю розглядала гарні речі — нові й не дуже.

Особливо Марта пишалася тими обновками, які їй купив недавно тато. Софія із задоволенням дещо поміряла, дещо просто приклала до себе. Вона дивилася у велике люстро і мріяла, що коли-небудь і в неї будуть такі речі. Вона раптом згадала "Ірку-дірку", як її називали — дівчину зі старшого класу. Всі знали, що вона не так давно познайомилася з якимось дорослим хлопцем, і відтоді в неї раптом з’явилися чудові штани, сукні, туфлі, джемпери… "Ото життя! — подумала Софійка. — Якби ще й до школи цієї клятої не ходити, і щоб ніхто не повчав, як слід жити… Було б зовсім добре".

Проте напій чи розмаїття речей, які повністю й безроздільно належали Марті, дивним чином подіяли на настрій Софії. Марта залишалася балакучою й безтурботною, а Софійчин гарний настрій помалу розвіявся, вона спохмурніла. Один спогад, одна думка тепер не давали їй спокою. Софія постійно гнала від себе "дрібницю", як вона називала ту згадку, — але чомусь саме зараз могла думати тільки про неї.

— Що з тобою? — нарешті запитала Марта. — Знову нудить?

— Та ні, — похнюпилася Софія. — Все гаразд.

— Та я ж бачу, що негаразд, — заперечила Марта, і раптом здогадалася. — Ти що, мені заздриш?

— Чого б це я тобі заздрила? — ще більш пригнічено відповіла Софійка. — У мене теж таке… буде.

— То в чім річ? — не вгавала Марта. — А може, ти… Того?!

— Що — "того"?! — не зрозуміла Софійка.

— Та ну тебе! — прискіпливо глянула на подружку Марта. — Ану кажи! Все!

— Мобільний у Оксани взяла я, — раптом твердо і спокійно заявила Софійка.

— Ти?! — Марта була приголомшена. — Ні хріна собі! Навіщо?! Як ти могла? І мовчала весь час!

— Я не для себе, — знизала плечима Софія.

— А для кого? — не розуміла Марта. — Продати хотіла?

— Та ні! — скривилася Софія. — Я хотіла допомогти людині. Людині, яка мені подобається.

— Так… — почала про щось здогадуватися Марта. — І хто ця людина?

— Ну, хто… Вован, — зітхнула Софійка. — Ти ж знаєш, він тепер скрізь шукає і в усіх позичає гроші. Я йому грошима допомогти не могла…

— І тому стирила телефон у однокласниці, — засичала Марта.

— Я… я не знала, як йому допомогти! — розплакалася Софія і раптом швидко подалася до туалету.

Там вона довго блювала, потім так само довго вмивалася у ванній кімнаті, ковтаючи сльози і воду заразом. Марта допомогла їй умитися і заспокоїтися, кажучи щось заспокійливе на вухо і поправляючи волосся, яке зовсім розтріпалося. Потім вони обидві мовчки сиділи на килимі, що вкривав більшу частину підлоги в кімнаті Марти, і думали кожна про своє. Нарешті Марта побачила, що її подруга більш-менш заспокоїлася.

— Що мені тепер робити? — витирала останні сльози Софійка.

— Мобільник де? — натомість запитала Марта.

— У мене вдома, — судомно зітхнула Софія. — Я його заховала.

— Ще не віддала Вовану?

— Ні, після того обшуку в класі я не наважилася, — призналася Софія. — Я просто тепер не знаю, що з телефоном робити.

— Карочє, — накрутила на палець пасмо волосся Марта. — Ти завтра, при всіх у класі, кажеш, що взяла телефон. Ну, так вийшло, скажеш, йо-пе-ре-се-те! І віддаси його Оксані.

— Ти що?! — злякалася Софія. — Ні! Я просто помру! Вона мене вб’є! Мені триндець…

— Та я тебе прошу, який триндець, — Марта вже опанувала себе і могла говорити звичним зверхнім тоном. — Вибачишся. Скажеш, що якесь затьмарення найшло.

— У мене й направду якесь затьмарення було… — знову схлипнула Софійка.

— Так, усе, годі, — твердо мовила Марта. — Ми вирішили. Крапка. Не треба тут соплі пускати. Нічого тобі не буде. Ходімо, тобі треба випити міцного чаю.

* * *

Наступного дня в класі Марта заявила, що Софія хоче розповісти про щось важливе. Винуватиця встала, зізналася в крадіжці й повернула Оксані мобільник. Переполох був чималий. Чомусь усі вважали, що таке може скоїти тільки хлопець. І після крадіжки вся "чоловіча частина"

класу почувалася невідомо чому винуватою. Тепер, після зізнання Софійки, хлопців, як кажуть, попустило, — зате чи не половина дівчат заявили, що більше ніколи не будуть дружити зі злодійкою.

Софійка вже не плакала, а була дуже бліда і тиха. Лише Марта підтримала її й заявила, що коли людина зізналася, розкаялася й віддала вкрадене, то їй слід пробачити. Тут знову здійнявся галас: усі сперечалися, чи можна пробачати такі вчинки, чи ні. І знову не дійшли згоди.

Звичайно ж, про зізнання Софійки миттєво стало відомо і вчителям. Але на їхні намагання дізнатися, для чого чи для кого вона це зробила, Софія відповідала впертою мовчанкою. Наприкінці тяжкого шкільного дня вона почувалася дуже стомленою, — але, як не дивно, її опанувало якесь заціпеніння, спокій на межі з нечутливістю.

Урешті за кілька днів скандал розійшовся по всіх закутках школи, мов кола по воді, й затих десь між припалих пилом папок у кабінеті завгоспа.

Глава 9

ОРДЕН

Вова їхав маршруткою на околицю міста, в будинок культури одного із заводів. Щоправда, нині цей будинок належав не заводу, а невідомо кому. Завод іще до того, як його прибрав у свою власність один із новоспечених багатіїв, устиг продати свій "осередок культури" — так величав колишній директор, п’яничка, цей старий будинок з непропорційними пузатими колонами. Потім "осередок" продали ще, і ще, тож тепер узагалі було важко розібратися, хто ж насправді став його хазяїном.

Утім, колишній будинок культури жив своїм, доволі активним і водночас дивним життям. Приміщення орендували різні "народні цілителі", екстрасенси, заїжджі зарубіжні проповідники. Полюбляла бувати тут і відома пророчиця Зара. Про її чергову появу сповіщали погано віддруковані афіші з традиційними гаслами: "Поліпшую карму. Знімаю чужу ауру. Допомагаю повернути чоловіка в сім’ю. Сприяю успіху в бізнесі". У домі з колонами влаштовували також ярмарки-розпродажі промислових товарів, а кілька разів на його сцені виступали артисти якогось пересувного цирку.

Проте дуже часто до будинку приходили скромно вдягнені, охайні чоловіки — всі як один у недорогих темних костюмах, з краватками, негомінкі, але впевнені у собі. Керував ними високий, атлетичної статури, приємний на вигляд чоловік. З’являвся він нечасто, але кожен його візит, вочевидь, був важливим для чоловіків у костюмах і численних відвідувачів заходів, що відбувалися тут. Високий атлет тихим голосом давав розпорядження, які миттєво виконувалися. Жодних афіш не вивішували, проте на "лекції", як чоловіки в краватках називали вечірні, а часом і денні збори, приходило багато народу, майже всі — молодь і підлітки.

Вова згадав, як він уперше, хвилюючись, ішов на зібрання невідомих йому людей. Таємничий Дем через "аську" детально розповів йому, куди йти і що обов’язково мати при собі. Тепер Вові було навіть дивно, що колись він сприймав своїх новоспечених друзів як зовсім сторонніх людей. Першого разу він очікував побачити, скажімо, толкіністів в обладунках лицарів, із саморобними луками, щитами, сяючими кутими мечами… Вова тоді був навіть трохи розчарований: адже його зустріли привітно, проте нічого загадкового й незвичайного, яке він, власне, сподівався побачити, в залі будинку культури не було. А були прості молоді люди, які знали його ім’я, знали, здається, про нього все — уподобання, захоплення, навіть те, чи добре він вчиться. Зате трохи згодом, коли хлопець почув виступи кількох юнаків, які промовляли пристрасно й переконливо, Вова зрозумів: саме цих людей він шукав

давно. Періодичні відвідини цього будинку і зібрань у ньому стали справжнім життям хлопця.

Як він міг досі не бачити очевидних речей? Адже все цікаве і нове було тут, а не в нудній школі чи вдома.

Вова, вочевидь, не зміг би дослівно переповісти виголошувані промови чи бесіди з ним віч-на-віч молодих наставників, як вони себе називали. Проте суть, зміст усього сказаного докорінно змінив Володин погляд на світ. Він зрозумів, що друзі й батьки — то дуже далеке від нього, нецікаве і непотрібне. Насправді слід робити тільки одне: слухати чудові слова від чудових людей, які Вова всотував усією душею. І тоді, коли він нарешті опанує мудрість почутого, — тоді стане інакшим, вищим за всіх і кращим, набуде небаченої сили духу і тіла. Йому відкриється якась Велика Таємниця! Зрештою, всі, хто приходив до будинку, чекали щоразу на проголошення цієї Таємниці. А повідомити її міг лише Учитель. Так казали наставники. Так із величезною повагою не баченого досі Вовою чоловіка називали всі, і називали саме з великої літери. Таємничий Учитель мав нарешті з’явитися і повідомити, як досягти звільнення, абсолютної свободи. Вові здавалося, що Учитель знав головний секрет світу.

А поки що для опанування мистецтва вивищення над звичайними людьми, набуття мудрості й сили, слід було виконувати всі накази наставників. І Вова заучував напам’ять багато коротких висловів, гасел, які належали Учителеві.

Крім того, для копіткої роботи з Вовою та іншими братами, тобто такими ж підлітками і юнаками, які приходили сюди за істинними знаннями, потрібні були гроші. І всі радо шукали їх, діставали, де тільки могли, аби платити за мудрість та заучування слів і чекати на появу самого Учителя. Гроші здавали наставникам. Дехто з братів приносив і різні цінні речі. Їх також чемно приймали. Усі мусили зберігати таємницю Світлого Ордену, як називали це товариство поміж себе брати і наставники.

Улітку всіх братів мали везти в табори для молоді. Там юнаків мали навчати — як стати безстрашними, витривалими, як оволодіти бойовими мистецтвами, як загартувати тіло і дух… І для цього теж були потрібні кошти.

Сьогодні Вова сподівався побачити Його. Усі брати говорили про це між собою. Вони сподівалися, що Він, можливо, з’явиться.

Володя їхав, поринувши у свої думки, і зовсім не звертав уваги на людей у маршрутці. Якби він озирнувся, то побачив би Олю, яка тихенько, назирцем, слідувала за ним усю дорогу…

Гомін людських голосів у залі будинку культури видавався не таким, як завжди. Чим саме легенький шум відрізнявся від такого ж перешіптування минулого разу, важко було сказати. Але, здається, всі відчували, що має прийти Учитель.

Юні прибічники Ордену заполонили всю залу. Хто сидів, хто стояв під стінами. Здавалося, що стара зала не вмістить усіх, хто прийшов. Адже було багато новачків.

Раптом двоє-троє наставників швидко покинули сцену. Чомусь запанувала тиша. І тут із-за лаштунків на самісінький край сцени вийшов високий чоловік у білому строї. Він просто підняв руки, неначе вітаючи залу, і та видихнула коротке приголомшене: "Ох!" Чоловік почав говорити якісь дуже прості фрази, і всі заворожено слухали їх. Голос чоловіка був то лагідним, то грізним, він просив, забороняв, напучував, проклинав…

Дехто втрачав свідомість від побаченого й почутого, дехто плакав від щастя. Один юнак бився на підлозі у корчах, та на нього ніхто не звертав уваги. Дві дівчини почали несамовито танцювати, викручуючись під голос Учителя.

Володя спершу не міг повірити своїм очам, — але, вдивляючись в обличчя людини на сцені, слухаючи його заворожуючий голос, упізнав його. Так, це був він! Сльози радості потекли з очей Вови. Тепер він все зрозумів, він пізнав, навіщо живе. Усе просто: слід завжди виконувати прохання і накази цієї людини. І стати відтак, нарешті, щасливим.

Глава 10

САШКО

Найгірший час у лікарні, як виявилося, тривав десь із полудня до перших сутінків. Навіть така традиційна шпитальна розвага як обід не могла перервати нескінченно розтягненого, гумового часу. Деякі процедури — прийом пігулок, уколи, були ще зранку, до сніданку. А сніданок був саме тоді, коли, здавалося, вже настає крайня межа голодного терпіння. Потому були крапельниці, огляд лікарів, зрідка — рентген. Усіх страшенно цікавило, як зростаються кістки Сашкової руки. Щоправда, іноді післяобідній сон щасливо скорочував нескінченний шпитальний час.

Відтоді, як Сашко прийшов до тями, все "населення" відділення травматології під різними приводами намагалося заприязнитись із ним, поговорити й ніби між іншим дати якусь мандаринку чи цукерку. Сашко був наймолодшим у "дорослому" відділенні. Він опинився саме тут через те, що в цій гарній, як казали — провідній лікарні працював друг його батька. І друг — головний лікар — зробив виняток для підлітка, бо Сашка хотіли класти в якусь дитячу лікарню, а батьки вважали, що вона незрівнянно гірша за цю. Врешті-решт, оскільки він був "потерпілий від хуліганського нападу", як записали в міліцейському протоколі, хлопцеві, попри його вік, дозволили лікуватися серед дорослих мужиків.

Сашкові боліло в багатьох побитих місцях, пересувався він ледь-ледь. Проте намагався мовчки зносити все, не плакатися, і на традиційне запитання лікарів, як він себе почуває, завжди відповідав:

"Добре!" Позитив, як любив говорити Сашко, був у тому, що нарешті він випірнув із темного провалля — чи сну, чи забуття. Навіть голова його працювала цілком нормально, тільки іноді боліла. Читати книжки, дивитися телевізор і тим паче мати справу з лептопом йому категорично заборонили. Лікуючий доктор Лариса Едуардівна пояснила Сашкові, що "голову слід поставити на місце", а потім бавитися з телевізором і рештою "другорядних речей". Так і сказала — про комп! — "другорядна річ". На щастя, можна було слухати музику, і хлопець припадав до свого CD-плеєра, мугикаючи під носа улюблені мелодії. А потім мати зробила Сашкові королівський подарунок: принесла новенький i-pod на вісімдесят гігабайтів пам’яті з неймовірною кількістю записаної музики і пісень. Сашко був вражений. Такого щедрого дарунка він не чекав, і остаточно вирішив, що його преди, попри деяку занудливість, — класні. Згодом з’ясувалося, що ідею купити цю чудову річ батькам Сашка підкинув його старший брат — Євген. Але це стане відомо потім і аж ніяк не применшуватиме "просунутості предів", як казав сам Євген.

Сашко часто згадував той нещасливий вечір, коли на нього й Вована накинулися оті бухі придурки. На жаль, повернутися в минуле і щось там змінити було неможливо, хоча й дуже хотілося. Хлопець розпитував батьків про друзів, перш за все про Вову, але ті стримано відповідали, що з Вовою все гаразд і після короткого лікування вдома він ходить до школи. Новий мобільний телефон Сашкові мати дала, аби він дзвонив їй чи батькові, коли ті мусили відлучатися з лікарні, де вони перебували мало не цілодобово. Але зрозуміло, що номери друзів залишилися в старому, вкраденому чи загубленому тоді телефоні, й Сашкові було прикро через неможливість поговорити з кимось із товаришів. Проте мама сказала, що "не все одразу", нехай він лікується, відновлює сили, що струс мозку — то не жарти, і спілкування слід поки що обмежити. Сашкові нічого не залишалось, як підкоритися. Поки що, — як втішав він себе.

Хлопець мріяв, як він вийде нарешті з цієї лікарні, яка йому страшенно обридла, і буде разом із друзями — гуляти, говорити, грати…

Глава 11

КОМАНДА

Таня, Оля і Юля поспішали до хлопців, які чекали на них в одному з дворів неподалік школи. Оля мала розповісти дещо важливе, як вона запевняла. Юля була трохи бліда і не могла йти надто швидко. Оля уважно глянула на неї.

— Щось негаразд? — запитала вона. — Погано себе почуваєш?

— Та у мене, блін, саме "червоні дні" календаря… — знехотя відповіла Юля.

— Може, не йди? — запитально глянула Таня. — Підеш додому, полежиш…

— Та ні, — похитала головою Юля. — Я теж хочу бути в курсі справ.

Стас, Артем і Вася вже чекали на дівчат у дворі. Стас нетерпляче хитав ногою, Артем запалював навіщось сірники й одразу кидав їх на землю. Сірники гасли, випускаючи трохи ядучого димку на прощання. А Вася розповідав про новинки "справжньої музики", як він називав твори кількох рок-гуртів і виконавців.

— Я бачила, куди він ходить, — одразу почала Оля. — Думайте про мене, що хочете, але я слідкувала за Вованом.

— Що тут думати, — Артем кинув палаючого сірника подалі. Той описав у повітрі дугу і впав біля порожньої пивної банки. — Слід товаришеві допомогти. Не подобається мені його стан…

— То куди він ходить? — нетерпляче поцікавився Стас. — Що з ним відбувається?

— Не знаю, як називається це збіговисько, але там купа тінів і старших збираються, — вела Оля. — У колишньому будинку культури заводу "Граніт". Схоже на якусь секту абощо. Вони вже на підході до тієї зали стають як зомбі, немов нічого не чують і не бачать. Сунуть до жахливої споруди з колонами, як мурахи до мурашника.

— Йоп-перний театр! — озвався Василь, який неначе щось згадав. — Я знаю той будинок культури. Там кілька разів виступали непогані гурти, а тепер часто збираються всякі мудаки — проповідники з-за бугра, сектанти, пророчиці, екстрасенси…

— Я, до речі, в екстрасенсів вірю, — зауважила Юля. — "Битви екстрасенсів" дивилися?

— Та хрін із ними, тими екстрасенсами, — відмахнувся Вася. — Вована явно заманили якісь падлюки. Зомбували його й розводять на бабки.

— Триндець, — резюмував Артем, — треба щось робити. Це, видно, у Вована після тієї бійки, коли він із Сашком був, у голові трохи — того… повернулося!

— Я знаю, як діяти, — раптом твердо заявила Таня. — Я піду туди й подивлюся, що там відбувається!

— Це дуже небезпечно! — сполотніла Оля. — Я бачила там таких метких хлопців, у костюмчиках, із колючими, злими очима. Вони, вочевидь, якась охорона чи щось подібне.

— Нічо! — запевнила Таня. — Я пройду. А всяких тих зомбі я не боюся. У мене дід психолог, він мені багато чого розповідав. Про всі їхні

прийомчики впливу на мізки. Я, до речі, не піддаюся гіпнозу. Перевіряла, коли з мамою була в санаторії. Усі тітки в лікувальній групі піддавалися, а я — ні. Дід сказав, що таке нечасто буває.

— Ти надто схожа на емо, — зауважив Артем. — А ми не знаємо, як вони, ті бандюгани, ставляться до емо. Може, вони насправді якісь нацики?

— Усе правильно, — зітхнув Стас. — Таня не піде. Я піду. Я маю це зробити.

— Слухай, не будь "міцним горішком", — усміхнулася Юля. — Ми всі підемо. Стас спробує пройти всередину, подивитися, що за хрінь там відбувається. А ми всі крутитимося поруч — про всяк випадок. Але, Олю, коли наступного разу буде оте збіговисько?

— Здається, хтось із тінів казав, що у п’ятницю, — почала згадувати Оля. — Але це легко перевірити: коли Вован збереться туди йти, він буде не в собі… Це ж помітно.

— То правда, — кивнув Вася.

* * *

Коли після подій, пов’язаних із Вовою і так званим Орденом, минуло кілька місяців, усі друзі згадували їх, неначе сон чи кінофільм, у якому чомусь грали вони самі.

На збори Ордену, про які дізналася Оля, пройшов не лише Стас, але й непосидюча і цілеспрямована Таня. Попри всі застереження, вона не послухалася друзів і "просочилася" за Стасом.

Якби вона бачила, що за нею і всією їхньою компанією уважно стежить худорлявий літній чоловік із сивою копною волосся на голові, то

дуже б здивувалася. А той високий чоловік, наче між іншим, оглянув усе довкола будинку, скрізь походив, зателефонував комусь зі свого мобільного, щось схвильовано пояснюючи.

До будинку культури Стас і Таня йшли слід-у-слід за Вовою, а на запитання молодика в костюмі, хто вони, дружно сказали: "Ми з ним". І вказали на Вову. Той, як згадували друзі, обернувся на їхні голоси, глянув крізь них невидючими очима і, немов уві сні, проказав: "Новачки зі мною".

На проповіді, як назвала Таня збори у будинку, чи радше на "сеансі гіпнозу", як точно висловився Стас, найбільше потрясіння спіткало саме його. В "Учителі", який буквально керував душами підлітків і юнаків, він упізнав Андрія Володимировича, тренера і хазяїна спортивного залу. Як потім з’ясувалося, спортсмен починав обробляти свої майбутні жертви, знайомитися із ними ще в своєму залі. Потім "оброблені" хлопці й дівчата приводили своїх знайомих і друзів. Так ширилася мережа "посвячених".

Навіть багато зрілих людей, особливо жінок, були заворожені словами так званого "Учителя", який володів даром впливати на людей, підкоряти їх своїй волі. Найстрашніше було те, що після тривалого виманювання коштів і цінностей від своїх "прихожан" "Учитель" вказував їм на "єдине можливе досягнення волі, свободи, вічного щастя", як він це називав. Пропонований шлях був жахливим і коротким — самогубство. Кілька людей уже "добровільно" пішли з життя після його напучувань.

А наглядав за Танею під час її зі Стасом походу до будинку культури її дід, психолог Олег Едґарович. Він одразу збагнув, що коїться на тому зібранні, які небезпеки чатують на людей, що піддалися впливові "Учителя". Після розповіді Олега Едгаровича в прокуратурі та після заяви до міліції батьків Володі "Учителем" почали займатися люди в кашкетах...

Як потім говорили всі друзі, "дід у Тані — просто супер". Високий, стрункий, дотепний Олег Едґарович виявився зовсім не нудним науковцем, а жвавим та іронічним чоловіком, дотепним співрозмовником. Він нікого не повчав, не сварив і не напучував, а просто розповідав різні випадки зі своєї роботи, про гіпноз, навіювання, психологічні типи людей, таємниці безсвідомого — і це було страшенно цікаво.

Сашка за деякий час виписали зі шпиталю. Після того, як хлопець почав одужувати, друзі кілька разів відвідували його в лікарні. Але останні відвідини ніхто згадувати не хотів, бо тоді трапилася неприємна історія, про яку ми коли-небудь розповімо…

Спортом Сашко займатися поки що не міг, але до школи ходив. Учителі розуміли, що він і пропустив багато й не міг ще вчитися так само напружено як інші. Тому директор, Георгій, несподівано заявив, що Сашкові "підуть назустріч" — тобто питати на уроках деякий час не будуть.

А з Вовою всю весну і літо працював "наш дід", як тепер однокласники називали Олега Едгаровича. Таня пишалася тим, що її дідусь потроху, крок з кроком виводив Вову із зомбованого стану, навчав його знову радіти спілкуванню з батьками і друзями. Олег Едґарович, затятий гольфіст — пристрасть до цієї гри він здобув у Сполучених Штатах, де працював деякий час — улаштував у себе на дачі невеличке поле для міні-гольфу. Психолог навчив цієї гри всю компанію — Сашка, Вову, Олю, Стаса, Юлю, Артема… Тепер вони залюбки їздили разом із Танею на дачу до "нашого діда" і грали там у гольф, пекли картоплю, варили куліш і співали під гітару.

* * *

Наближалося перше вересня. Усі друзі знову були разом — хто повернувся з дач, хто з більш далеких мандрів. Кілька однокласників

нікуди не виїжджали з міста, хіба на вихідні. Але всі знову радо зібралися напередодні першого дня навчання у дворі поблизу школи.

Петрик показував фокуси з гральними картами — свої нові досягнення за літо. Марта розповідала Софійці якісь новини про свого батька, але та слухала її неуважно, раз-по-раз позираючи на Вову. Оля ж сиділа біля Вови і тримала його за руку, наче боялася, що він кудись раптом піде. Стас розповідав Сашкові й Артемові, що знайшов новий спортивний зал, недорогий, але з усіма необхідними тренажерами. Таня і Юля про щось стиха перемовлялися. А Вася, як завжди, приніс гітару. Він співав відому пісню, яка всім подобалася:

Остання битва в кам’яній фортеці —

Над прірвою, під вежею старою.

Лишились ті, у кого серце б’ється,

І мовчки попрощались перед боєм.

Плечем в плече, підперши чорні зорі,

До ворога звернувши зброю й лиця,

Відходили по черзі ми за обрій,

Затиснувши в руках криваву крицю.

Чи стане вам наснаги, менестрелі,

Оспівувати наш фатальний подвиг,

Мечів двобої, поглядів дуелі —

Без слави, без надії й нагороди?

Світ помирав, як лицар без причастя.

На нас лилася стріл нещадна злива…

І грала криця полисками щастя,

А ворог вив, благаючи про диво.

Мов тіні, просувалися потвори;

Ганебна перемога — їм на подив.

Сміявся я, не знаючи покори,

І щит відкинув на зітерті сходи.

Балада прозвучить мені на спомин.

Винагорода темна і солона.

Востаннє долина життєвий гомін

В мечі, у холодіючій долоні…

Дівчата, слухаючи пісню, намагалися стримати сльози, а хлопці зосереджено мовчали. Пісня скінчилася, і після невеличкої паузи Вова запитав:

— Чому ж так класно, га?

— Пісня душевна, — висловила здогад Оля.

— А мені здається, класно тому, що ми одна команда, — усміхнувся Стас.